

LUKÁŠ SKLENKA

MAČKA a MYŠ

po francúzsky

MAČKA a MYŠ
po francúzsky

napísal LUKÁŠ SKLENKA

Obálka : Lukáš Sklenka a Publico

Korektúra : Lucia Lenická

ISBN 978-80-570-1383-9

Veľká vďaka pri finálnej tvorbe tohto príbehu patrí predovšetkým redaktorke Lucii Lenickej a môjmu otcovi. Bez ich dobre mienených zásahov a konštruktívnych pripomienok by to nebolo ono.

Rovnako ďakujem mojej mame a všetkým, ktorí vo mňa neprestávajú veriť.

A v neposlednom rade projektu Publico.

Ďakujem.

Alpy, jún 1943

Len čo som pustil posledný struk, zbystril som sluch. Popri spokojnom zamékaní hnedej kozy, ktorú som práve podojil, sa ku mne doniesli výkriky. Bez rozmyslu som sa hodil do rosou zvlhnutej trávy. Niekoľkokrát som sa prekotúlal do strany, ako za čias aktívnej služby v špeciálnej jednotke spadajúcej pod moje velenie, a otočený k stodole, ktorá mi hatila výhľad k drevenici, som sa plazil tým smerom. Približoval som sa k narastúcej vrave a výkrikom v nemčine.

Vtom mi spoza chrbta zaznel cvengot niečoho kovového. Prudko som sa zvrtol, ale s úľavou som zistil, že to len koza koplá do plechového vedra s mliekom, ktoré sa v tej chvíli už

nekontrolovateľne rozlievalo a vsakovalo do zeme. Ďalej som tomu nevenoval pozornosť a pokračoval som. Keď som sa doplazil k stodole s privretými dverami, lapal som dych. Narastajúci nepokoj a napätie sa vo mne zaznením ohlušujúceho výstrelu ešte zdvojnásobili. Ani to ma neodradilo, aby som sa pokúsil o záchranu svojej ženy a jej sestry. Sľubom som sa zaprisahal aj ich rodičom, ktorým sa z Nemcami okupovaného Francúzska, žiaľ, už nepodarilo ujsť.

Zachytil som sa okraja drevenej stavby plnej sena a náradia, narovnal som sa a zhlboka som vdýchol toľko chladného horského vzduchu, koľko mi kapacita pľúc v tom okamihu dovoľovala. Následne som sa vytiahol nahor na strechu. Práve včas. Zavýzkanie dverí podo mnou totiž naznačovalo príchod nevítanej návštevy. Snažil som sa nevydať ani hláska a pokračoval som do

stredú strechy. Prikrčený som sa pevne oprel do zvažujúcich sa drevených tmavých krytín, aby som si oddýchol a pozorne zmapoval situáciu. Hlasité zvuky, rumázganie a náreky mojej ženy mi zrazu prenikali do uší z ľavej strany.

Náhle skríknutie vychádzalo zo zrubu. Všimol som si, že chrbtom odo mňa sa vzdďaľuje a do domčeka mieri vojak v čiernej esesáckej uniforme. V tej chvíli som zoskočil na zem a vzápätí som pocítil páľčivú bolesť v nohe. Stále sklonený až k zemi som vykročil zdravým chodidlom. Vo dvore, dobre krytý kurníkom, môjmu pátrajúcemu pohľadu neunikli dve čierne autá nemeckej značky. Rovnako ani niekoľko metrov od zrubu vzdialená a nehybne ležiaca postava vo vysokej tráve. Bola to Alli. Mladšia sestra mojej ženy Fabienny.

„Merde,“ zakliol som, ako som zočil ten strašný obraz.

Krik a hrmot nábytku neutíchali. Tým odhodlanejšie som pokračoval vpred, až kým som nedorazil ku schodom pred vchodovými dverami. Zaliezol som pod ne a začal sa plaziť pod chatkou na ôsmich drevených stĺpoch, pričom mi nad hlavou zaznieval dupot krokov a nástojčivé volanie môjho mena s nemeckým akcentom. Netrvalo to však dlho a dorazil som na miesto. Priamo k mojej pavučinami a prachom zapadnutej skrýši so zbraňami v podobe niekoľkých pištolí, jedného samopalu typu *Sten-Gun* a troch ručných granátov. Ako prvé som bez otáľania chmatol po zbrani s automatickou kadenciou a zásobníkom umiestneným na boku pažby tesne za hlavňou, v strede, v oblasti medzi nadpažbou a podpažbou. Následne som sa, pripravený spustiť paľbu na nepriateľa, prevalil na bok a potom na chrbát. Pomerne úzkou špárrou v dlážke som však uvidel surovo pritlačenú

tvár mojej ženy. Navždy mi ostane hlboko zakorenený v živej pamäti výraz nádeje, ktorý sa jej na tvári zjavil, keď sa na mňa dívala, sprevádzaný nemými posunkami úst vyslovujúcimi moje meno... *Jean... Jean-Pierre...* zmeravel a úplne ochladol.

To, čo sa ale v skutočnosti udialo, som si uvedomil až po dopade jej krvi na moju tvár. Každým novým cícerkom stekajúcim po čele sa miešala na mojich lícach s kropajami potu a tých najbolestnejších slz, aké som kedy vyronil. Zotrval som v tej polohe s myšlienkami na to, čo všetko sme chceli spoločne zažiť, ešte niekoľko ďalších hodín. Až keď na krajinu padla temrava, som so zbraňou v ruke vyliezol s cieľom odplaty.

*Paríž, koniec mája – začiatok
júna 1944*

Nočný klub u Antoinetty z Provence bol nápadná budova postavená v rustikálno-provensálskom štýle. Sídlil v ulici medzi obchodíkmi snaživcov na periférii centra Paríža. Levanduľové záhony sa tiahli z obločných parapetov, prevoniavali blízke okolie a nenechali ani jedného zvedavca odísť bez toho, aby ho privábili. Zvlášť nie nemeckých vojakov a dôstojníkov, ktorými sa celé hlavné mesto Francúzska v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia hmýrilo. Vyzývavo umiestnené srdce osvetľované pouličnou lampou, v noci žiariace na červeno, nebolo

výnimkou. Práve naopak. To ono svojím jasom umocňovalo zvedavosť každého okoloidúceho a lákalo, aby na vlastnej koži okúsil vnady, ktoré sa vo vnútorných priestoroch ponúkali.

Keďže bol piatkový večer, o návštevníkov nebola núdza. Klub bol natrieskaný. Hudba hlasno hrala. Okná na prvom poschodí boli vysvietené z každej strany, aj napriek rizikám leteckých útokov, ktoré v tých časoch neboli ničím neobvyklým, a zvyčajná klientela v podobe vojakov okupačných vojsk si tu a tam nôtila so šansoniérkou Antoinettou. O neutíchajúcom potlesku po skončení každej piesne ani nevraviac.

Hlavná hviezda dospievala a sklonila hlavu. Kým si kapela za jej chrbtom vybrnkávala posledné sprievodné akordy, ona upriamila svoj pohľad v teatrálnom geste skromnosti a vďaky k zemi. V miestnosti zadymenej stovkami vyfajčených cigariet sa odohrával

hotový ošial' v podobe piskotu, frenetického potlesku, búchania po stoloch a výkrikov s nemeckým prízvukom: „Magnifique, magnifique, Antoinetta! Magnifique!“ Následne klavirista usadený po jej pravici udrel do klávesov, na čo ona razantne hodila hlavou vzad. Až vtedy ukázala svoje skoro dokonalé vnady v plnej kráse, ako ju Boh stvoril: potom lesknúci sa dekolt a, aj keď nie príliš vyvinuté, zato však krásne tvarované pevné prsia, tmavohnedé, skoro až čierne vlasy, siahajúce temer k rovnako zvodnému pozadiu, hnedé oči a jemne zahnutý nos, ktorý jej však na kráse vôbec neuberal. Práve naopak. Na úplný záver sa poslednýkrát hlboko uklonila. Potom zašla za zástenu. Na pódiu ju vystriedala plavovlasá krásavica s purpurovým hermelínom voľne obtočeným okolo štíhleho krku.

-

Ako prechádzala davom, všetky oči venovali pozornosť len jej: hlavnej hviezde večera, majiteľke klubu, Antoinette. Len čo sa prekliesnila cez preplnenú miestnosť, posadila sa do lona nemeckého oficiera, ktorého plecيا a hrud' boli zdobené mnohými výložkami a medailami. Práve vo chvíli, keď si do úst vkladala cigaretovú špičku, pocítila na svojich stehnách jeho neoblomné nástojenie. Cigaretu odložila na stôl plný prázdnych pohárov od alkoholu a až po okraj preplneného popolníka a naklonila sa k nemu. Nevšímajúc si zvyšok osadenstva pri kruhovom stole mu niečo pošepkala. Vtom sa mužovi v stredných rokoch rozžiarili oči. Krátko nato sa so svojou spoločníčkou v červených šatách postavil a v ruke s brigadírkou s umrlčou lebku, *Totenkopfom*, ako ho nazývali v rodnom jazyku prívrženci Tretej ríše, sa vydal vedený svojou dámou vpred. Sprevdzání intímny

osvetlením začali pomalými krokmi stúpať po točitých schodoch nahor. Na prvé a zároveň jediné poschodie elegantnej stavby. V tej chvíli im však už nik nevenoval pozornosť. Zvyšok klientely so zatajeným dychom hltal tretiu vystupujúcu aktérku s nemenej zvodným hudobným číslom.

-

Dvere sa potichu otvorili. Do útulne zariadenej miestnosti s priestrannou posteľou uprostred sa muž a žena vovalili bez toho, aby si museli robiť starosti s rozsvetovaním, keďže bolo všetko pripravené. Ani jeden nevenoval pozornosť maľbám krajínok v impresionistickom štýle, rozvešaným po všetkých štyroch stenách, ani brokátovým

závesom, zakrývajúcim výhľad nočným zvedavcom z ulice, ktorí by mohli nahliadať dovnútra bez zaplattenia.

Kým žena v červených šatách nepúšťala kľučku a chystala sa zavrieť dvere, jej spoločník si odložil svoj čierny zvrchník a čiernu vojenskú čiapku na ušiak pri posteli. Zavrela a otočila sa k nemu, vtom jej však bez varovania vrazil.

„Au!“ namietla s hlavou hodenou vbok.

„Tak čo?! Ty suka francúzska!“ vyletelo z nemeckého dôstojníka, zatiaľ čo si nerušene uvoľňoval gombíky na košeli.

„Čoby. Nič. Len si ma zaskočil. Väčšina tvojich kolegov čaká, kým sa spoločne premiestnime k posteli,“ utierajúc si krv z pier kývla smerom k nej, „ale dobre, každý sme nejaký. A ako vidím, ty si zlý chlapec. Veľmi zlý chlapec,“ venovala mu lišiacky úsmev so stekajúcou krvou po špicato tvarovanej brade.

„A ty zase skazená ženská. Velmi, velmi skazená ženská,“ odvetil jej s úlisným úškrnom a uvoľnil si opasok s dvoma bleskami na kovovej pracke. Miesto odpovede k nemu Antoinetta podišla, chytila ho dlaňou v rozkroku a stisla.

„Páči? Hm? Páči?“ šepkala mu do ucha vzrušeným hlasom lámanou nemčinou.

„Ja, ja, gut...“ pritakal rovnako vzrušeným hlasom oficier vo svojom rodnom jazyku, zabúdajúc pritom na svoju ženu s dvoma deťmi niekde v Berlíne.

„Tak dobre. Teda si ma prevychovaj,“ povedala teraz už nahlas, akoby aj sama pre seba. Uvoľnila ho a začala sa celým telom, dotýkajúc sa roztvorenými dlaňami jeho mužnej hrude zarastenej čiernym ochlpením, zvažovať až k podlahe. Klakla si pred ním, dlhé vlasy si hodila vzad, prezieravo siahla po konci opasku a razantne ním trhla. Chytila

nohavice v oblasti stehien a stiahla. O sivé spodky sa postarali nedočkavé ruky majiteľa.

„Á, á... *Guut...*“ zastonal vilným hlasom takmer zvrčený oficer, hneď ako na svojom úde pocítil vlhkosť úst s patričným mľasknutím.

Vtom ju zrazu zdvihol za hlavu do svojej výšky a zahľadený priamo do jej očí kývol ako duchom neprítomný k posteli. Úslužne mu pritakala a vybrala sa k nej, zatiaľ čo on si začal zvliekať vrchné časti odevu. Rozviazal si vojenskú členkovú obuv a vystúpil z dokrkvaných nohavíc a spodkov. Potom sa otočil. Čo zazrel, ho ešte väčšmi vzrušilo, takže sa k nej poponáhľal a pustil sa činiť.

Úplne nahá s rozťahnutými nohami s tmavým trojuholníkom na Venušinom pahorku ho vrelo čakala a vítala, on si na ňu ľahol ako zmyslov zbavený. Následne si pravicou siahol na stoporený úd a vrchom si inštinktívne prešiel pozdĺž jej lona a zaraz do nej vnikol. Potom

zas a zas, až kým mu sama Antoinetta priškrteným hlasom, oddávajúc sa slasti, pošepkala: „Lahni si, vystriedam ťa.“ Navrhla ďalšiu sexuálnu polohu, v ktorej, ako sa v celom Paríži chyrovalo, bola naozaj odborníčkou. Schmatla ho za pevné prirodzenie a bezostyšne si ho vsunula do seba. Netrvalo to však dlho. Niekoľko pohybov krásnej ženy a mužovi sa vyvalil z hrude prúd čerstvej krvi, ktorý zasiahol aj Antoinettine hnedé oči. Ani chabnúci penis v nej a ostrie noža vyčnievajúce z oficierovho tela jej nezabránili, aby na záver slastne vykričala: „Áno! Bože, áno!“

Práve naopak. Ako sa pred jej vzrušením opantanom pohľade zjavila čepeľ štíhleho noža, priložila pevne dlaň na jeho roztvárajúce sa ústa v pokuse volania o pomoc. Sklonená k nemu nebezpečne lavírujúc prsiami pred ostrím pokračovala vo svojich prirodzených

pohyboch, kým nedosiahla svoj vrchol vzrušenia.

Potom zliezla z mŕtveho zákazníka a šikovne vkĺzla do purpurového županu. Muž vyliezajúci spod postele mal dlhé vlasy a hustú, dlho pestovanú počernú bradu, čierne oči a zahnutý orlí nos. Oblečený v starých hnedých nohaviciach a zelenej ošumelej košeli. Len čo sa narovnal svojou obrovitou postavou, bez poznámky zabalil mŕtvolu do posteľnej plachty. Prehodil si ju cez rameno a s ťažkosťou v ľavej nohe vykročil k závesu. Odhrnul ho a zočil temnú sliepňavu s len tu a tam mihnúcim sa svetlom v diaľke.

„Myslím,“ ozvala sa Antoinetta spoza jeho chrbta tichým a nesmelým hlasom, pripaľujúc si cigaretu, „že na dnes by stačilo, čo povieš?“ Muž sa zvrtol aj s bremenom na chrbte: „To a či vôbec niekedy toto všetko,“ nadhodil mŕtvolu na ramenách, „stačí, alebo nie, poviem

len ja. Rozumieš? Výlučne ja.“ Bez ďalších diskusií sa od Antoinetty otočil späť k francúzskemu oknu. Siahol po kľúčke a otvoril ho.

Závan čerstvého vzduchu parížskej noci si razil cestu bez pozvania dovnútra. Antoinetta si pritiahla župan a schúlila sa.

„Ako povieš, Jean-Pierre. Nech je po tvojom.“ Kým nechávala svoj pohľad visieť na jeho vojnu a osobným nešťastím poznačenom tele, on vystúpil na balkón so zábradlím vo výške prvého poschodia. Bedlivo zmapoval okolie a sám pre seba sa spokojne usmial. Pravicou zo seba energicky zhodil bremeno. Korba nákladiaka pod oknom tlmene zadunela. Muž sa vrátil do vnútra, zavrel za sebou okno, zatiahol záves a vydal sa k dverám.

„Hej, Pierre!“ oslovila ho dôverne Antoinetta.

„Áno?“ rezko sa k nej zvrtol muž menom Jean-Pierre.